

Pirmas skyrius

Išsižiojusi iš nuostabos Ebė įsispoksojo į savo mamą ir patėvį. Nuo jos šaukšto nuslydo pienas su dribsniais ir Rubė sukikeno:

– Žiūrėk, ką padarei!

– Ar jūs rimtai taip sakot? – Ebė paklausė mamos. – Tikrai tikrai nejuokaujat?

Mama su patėviu susižvalgę šyptelėjo vienas kitam.

– Tai aišku, kad mes rimtai taip sakom, – patikino mama. – Kuo rimčiausiai!

– Ei, visur prilaistei

pieno! – šūktelėjo Rubė, ir Ebė skubiai nuleido šaukštą atgal į dubenėlį.

– Nejau nesupratai, ką pasakė mama? – Ebė paklausė Rubės. Ši atrodė visai sumišusi, todėl Ebė paaiškino: – Mes įsigysim katę!

– Šiandien? – viltingai paklausė Rubė. Jai tebuvo vos ketveri metukai ir ji labai nemėgo laukti.

Ebė suabejojusi pažvelgė į mamą ir patėvį. Ji nujautė, kad katės įsigijimas gali užtrukti, ypač jeigu jie eis jos pasiimti iš prieglaudos.

– Ne, Rube, ne šiandien, – švelniai atsakė Chrisas, jų patėvis. – Bet galim per kompiuterį pasižiūrėti, kaip atrodo katės, kurias galėtume pasiimti. Netoli nuo čia yra gyvūnų prieglauda – „Linfyldo katės ir šunys“. Savo puslapyje jie deda į namus pasiimti siūlomų gyvūnų nuotraukas.

– Bet aš noriu katės *dabar*, – atsiduso Rubė ir suraukė nosytę. Ji visada taip susiraukia, kai dėl ko nors nusimena.

– Jei pabaigsi pusryčius, galėsime dabar pasižiūrėti nuotraukas, – pasiūlė mama, o Rubė pritariamai pa-

linksėjo ir puolė kuo skubiau kimšti dribsnius.

Ebė pasižiūrėjo į savo dubenėlį. Jis buvo jau beveik tuščias, bet iš džiaugsmo dingo apetitas. Rodės, kad jau visą amžinybę ji bandė įtikinti mamą ir Chrisą įsigyti katę. Bet jie visad sakydavo, kad Rubė tam dar per maža, kad ji katę vaikysis arba bandys vežioti ją savo žaisliniu vežimėliu. Ebė mėgino aiškinti mamai ir Chrisui, kad ji pasižada sekioti Rubę erelio akimi ir neleisti jai daryti nieko kvaila, bet jie visada, iki pat šiandienos, sakydavo „ne“.

– Ar tame puslapyje labai daug kačių? – paklausė Ebė, ir Chrisas linktelėjo.

– Taip! Vakar užmečiau akį – jų ten daugybė.

– Oho... – sumurmėjo Ebe sugniauždama kumštukus. Jai magėte magėjo tuoj pat pašokti nuo stalo ir lėkti žiūrėti nuotraukų. Ji susimąstė – kokių kačių ten bus? Ir jei galėtų rinktis, kokios katės norėtų?

Juodos katės yra tikros paslaptingos gražuolės. Ebei ypač patikdavo, jei jos būdavo su baltomis letenėlėmis. O gal geriau pasiimti rainiuką – dryžiai atrodo nuostabiai. O dar geriau dėmėtą, margą katytę? Ebės draugė Skaja iš mokyklos turėjo dėmėtą katę, vardu Vanda. Jos kailiukas buvo baltas su rusvomis ir juodomis dėmėmis. Viena Vandos ausis buvo rusva, o kita – juoda. Net ir ūsai vienoje pusėje buvo balti, o kitoje – juodi. Skajos katė buvo mieliausia iš visų, kokias Ebei teko matyti.

Galiausiai Ebė nusprendė, kad jai vis vien. Turėti savo katę bus nuostabu, nesvarbu, kokia jos kailiuko spalva. Svarbiausia, kad ji būtų meili ir mėgtų būti glostoma. Galbūt jai netgi patiks miegoti ant Ebės lovos, o gal vieną naktį ji miegos pas Rubę, o kitą – pas Ebę.

– Ar tu jau pavalgei? – Ebė viltinškai paklausė Rubės žiūrėdama, kaip ji šaukštuku bando pagauti paskutinį ryžių trapučio gabalėlį. Rubei pavalgius, Ebė entuziastingai pašoko iš vietos.

– Susėskim ant sofos, – pasiūlė mama. – Chrisai, jei atsineštum čionai kompiuterį, galėtume žiūrėti visi kartu.

Ebės patėvis nuėjo pasiimti kompiuterio ir visi patogiai įsitaisė ant so-

fos. Rubė užsiropštė Ebei ant kelių ir ši žiūrėjo į ekraną sesutei per petį.

– Ar tau taip patogų? – susirūpinusi paklausė mama, ir Ebė pritariamai palinksėjo. Nors jautėsi prispausta, bet neprieštaravo, nes Rubė buvo labai meili. Be to, gal jau netrukus jai ant kelių sėdės ne tik mažoji sesutė, bet ir katė!

– Vaje, pažiūrėkit, – sušnibždėjo Ebė, o Rubė ištiesė rankutę paliesti

ekrano. Iš ten į juos žvelgė juoda katė apvaliomis žaliomis tarsi smaragdas akimis.

– Jos vardas Megė, – pasakė Chrisas. – Kokia gražuolė.

– Noriu šitos katės, – pareiškė Rubė.

– Ji tikrai labai graži, – sutiko mama. – Bet ar nemanot, kad turėtume apsispręsti peržiūrėję *visų* kačių nuotraukas? Be to, bijau, kad Megei reikia namų, kur nėra mažų vaikų, nes čia parašyta, kad ji truputėlį nervinga.

Ebė atsiduso, bet puikiai suprato, kodėl jie negali pasiimti Megės. Nervinga katė tikrai imtų purkštauti myluojama Rubės. Jie ieškojo meilios ir draugiškos katės.

– Dar paieškokim, Rube. Oho, kačiukai!

– Kačiukai! – sušuko mama ir Rubė vienu metu, o Chrisas nusijuokė. – Kokie jie meilučiai!

Juodi kačiukai susiglaudę gulėjo krepšyje ir spoksojo tiesiai į fotoaparata. Jie atrodė nustebę, tarsi blykstė būtų juos ką tik pažadinusi.

– Kokie jie pūkučiai! – pasakė Ebė. Ji net nepagalvojo, kad galėtų turėti ilgaplaukę katę. Kaip smagu! – Net neįsivaizduoju, kaip mums išsirinkti... – susirūpinusi kreipėsi į mamą. – Aš noriu jų visų.

– Žinau, – nusijuokė mama. – Kai užsiregistruosime, prieglaudos darbuotojai ateis pas mus į svečius įsitikinti, kad mūsų namai tinkami katėms. Galbūt jie galės patarti, kokia katė mums tiktų labiausiai, – pasakė

mama ir tuoj pat papurtė galvą. – Ne, man derėtų sakyti priešingai. Galbūt jie patars, kuriai katei *mes* būtume geriausi šeimininkai!

Ebė linktelėjo ir nusišypsojo. Kokia graži mintis. Kažkur prieglaudoje jų laukia nuostabi katė, kuriai jų šeima suteiks jaukius namus.

– Mama, o tu tikrai manai, kad Rubė gali čia būti? – sušnibždėjo Ebė žiūrėdama, kaip Rubė per grindis velka lėlę, laikydama ją už plaukų. Prieglaudos savanoriai galėjo pasirodyti bet kurią akimirką, tad Ebė norėjo, kad jų namai atrodytų kuo geriau. Ji nerimavo dėl šio patikrinimo nuo pat